

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Stk/8/2021
Identifikačné číslo spisu: 2018200011
Dátum vydania rozhodnutia: 23. marca 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Monika Valašiková
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:2018200011.1

UZNESENIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): F. Š., narodený XX.XX.XXXX, bytom L. XXX/X, XXX XX Q., právne zastúpený: JUDr. Peter Schmidl, advokát, so sídlom Záhorácka 11/A, 901 01 Malacky, proti žalovanému: Okresný úrad Senica, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií, so sídlom Vajanského 17, 905 01 Senica, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 20S/5/2018-31 zo dňa 29. októbra 2018 o odmietnutí žaloby žalobcu ako opomenutého účastníka konania, takto

rozhodol:

Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

Žiaden z účastníkov konania n e m á p r á v o na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

I.

Konanie na krajskom súde

1. Krajský súd v Trnave (ďalej ako „správny súd“ alebo „krajský súd“) uznesením č.k. 20S/5/2018-31 zo dňa 29. októbra 2018 (ďalej ako „uznesenie“ alebo „rozhodnutie“) odmietol žalobu žalobcu, ktorou sa tento domáhal, aby krajský súd žalovanému uložil povinnosť doručiť žalobcovi rozhodnutie - rozkaz o uložení pokuty za správny delikt prevádzkovateľa vozidla č. OU-SE-OCDPK-2015/000566 zo dňa 19.01.2015 (ďalej ako „rozhodnutie správneho orgánu“ alebo „rozkaz“) a zároveň krajský rozhodol o tom, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

2. V žalobe žalobca uviedol, že sa považuje za opomenutého účastníka a domáhal sa, aby mu bol doručený rozkaz, ktorým mu bola uložená pokuta 3000 eur za porušenie ustanovenia § 29 ods. 1 písm. a/ zákona č. 474/2013 Z.z. o výbere mýta za užívanie vymedzených úsekov pozemných komunikácií a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Protiprávneho konania sa mal žalobca dopustiť tým, že ako prevádzkovateľ vozidla EČV: L. dňa 16.09.2014 v čase o 11:36:50 hod. na ceste 051-022: Holíč západ - hranica SR/ČR porušil povinnosť zabezpečiť, aby pri užívaní vymedzených úsekov ciest vozidlom bola splnená povinnosť úhrady mýta.

3. Žalobu odôvodnil žalobca tým, že mu rozkaz nebol doručený (a teda ani nemohol nadobudnúť právoplatnosť), a to „z dôvodu pochybenia Slovenskej pošty“ (str. 2 žaloby). Tvrdil, že rozkaz mu bol doručovaný dvakrát - v januári 2015, kedy sa však v rozhodnom čase nachádzal v zahraničí, t.j. v mieste doručovania sa nezdržiaval a následne vo februári 2015 (26.02.2015 a 27.02.2015), kedy mala pochybiť Slovenská pošta v rámci procesu doručovania. Žalobca tvrdil, že ani v rámci tohto druhého doručovania „nebol doručovateľom nikdy zastihnutý v mieste svojho bydliska“, ako aj to, že „Aj tu je dôvodná pochybnosť či bol vhodným spôsobom upovedomený o možnosti ďalšieho pokusu doručenia a tiež o tom, že táto písomnosť bola uložená na pošte, nakoľko žalobca nikdy nemal vo svojej schránke podací lístok od Slovenskej pošty.“

4. V žalobe následne žalobca argumentoval, prečo považuje samotný rozkaz za nezákonný z vecného hľadiska. V petite žaloby sa domáha doručenia rozkazu a zároveň úplnej náhrady trov konania. Žalobca k žalobe priložil „žiadosť o poskytnutie informácie“, ktorú mal adresovať Slovenskej pošte a.s. (pobočka Q.) a navrhol výsluch žalobcu a výsluch poštovej doručovateľky, pričom o jej „zabezpečenie“ požiadal krajský súd.

5. Krajský súd meritórnou stránku veci (naplnenie znakov skutkovej podstaty správneho deliktu) neskúmal a zároveň vo veci neuskutočnil dokazovanie. Rozhodol o odmietnutí žaloby, a to konkrétne na tom právnom základe, že na jej podanie žalobca nebol aktívne legitimovaný. Krajský súd totiž z administratívneho spisu mal preukázané, že doručenie rozhodnutia správneho orgánu (február 2015) vo vzťahu k žalobcovi bolo riadne realizované, a preto mu nebolo možné priznať status žalobcu v rámci žaloby opomenutého účastníka konania.

6. Uvedený právny názor krajského súdu je v napadnutom rozhodnutí odôvodnený priamym odkazom na § 179 ods. 1 SSP (§ 179 ods. 1 SSP: „Ak správnu žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom administratívneho konania malo konať (ďalej len „opomenutý účastník“), správny súd overí správnosť tohto tvrdenia a skutočnosť, či od vydania napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia neuplynuli viac ako tri roky, a ak sú tieto podmienky splnené, uznesením rozhodne, že orgán verejnej správy je povinný doručiť opomenutému účastníkovi vo veci vydané rozhodnutie alebo opatrenie.“). Podľa názoru krajského súdu, keďže je v administratívnom spise riadne preukázané doručenie rozhodnutia správneho orgánu (cez právny režim tzv. náhradného doručenia), nie je splnená podmienka predpokladaná § 179 ods. 1 SSP- konkrétne v časti - „mu rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy nebolo doručené“, a preto žalobca nemá vo veci aktívnu legitimáciu.

7. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 170 písm. a/ SSP, t.j. žiadnemu účastníkovi konania náhradu trov konania nepriznal, keďže žaloba žalobcu bola odmietnutá.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenia k nej

8. Kasačnou sťažnosťou zo dňa 12.11.2018 doručenu krajskému súdu dňa 13.11.2018 sa žalobca (v procesnom postavení kasačného sťažovateľa) domáha toho, aby kasačný súd rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

9. Samotnú kasačnú sťažnosť sťažovateľ formálne odôvodnil ustanoveniami § 440 ods. 1 písm. f/ a písm. j/ SSP, teda „že súd nesprávny procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace práva (návrh na vykonanie dôkazov) v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces a jeho správna žaloba podľa § 179 ods. 1 S. s. p. bola nezákonne odmietnutá.“ (str. 4 kasačnej sťažnosti).

10. Z vecného hľadiska pritom sťažovateľ v kasačnej sťažnosti primárne replikoval opis doručovania rozkazu (január 2015, február 2015), opätovne poukázal na to, že požiadal Slovenskú poštu a.s. o

poskytnutie informácie, avšak požadované informácie mu Slovenská pošta a.s. neposkytla a dáva do pozornosti súdu značnú fluktuáciu poštových doručovateľov, pričom deklaruje, že z dôvodu ich nízkeho finančného ohodnotenia je u nich prítomný zlý výkon práce, čo môže byť spojené s nekvalitným poskytovaním poštových služieb. Sťažovateľ má za to, že v „danom prípade bolo potrebné vykonať výsluch poštovej doručovateľky, ktorá mala žalobcovi doručovať rozhodnutie žalovaného, lebo práve jej nesprávny postup možno považovať za vadu, ktorá sa vyskytla v administratívnom konaní.“ (str. 3 kasačnej sťažnosti). Sťažovateľ sa domnieva, že krajský súd mal postupovať podľa § 120 písm. a/ SSP.

11. Ku kasačnej sťažnosti sa podaním zo dňa 13.12.2018 vyjadril žalovaný, ktorý v merite odkázal na ustanovenie § 24 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) - ďalej ako „Správny poriadok“ upravujúci právny režim fikcie doručenia rozhodnutia, ktorý bol vo veci splnený. Poukázal na to, že doručovanie v januári 2015 je pre vec bezpredmetné, keďže žalovaný zopakoval celý proces doručovania vo februári 2015, pričom z listinných podkladov vyplýva, že toto doručenie bolo realizované v súlade so Správnym poriadkom. Namietal, že právny zástupca sťažovateľa paušálne hodnotí kvalitu práce doručovateľov a že sa takto snaží správny súd presvedčiť o tom, že zásielka nebola riadne doručená. V súhrne má za to, že doručenie rozkazu považuje za zákonné a správne.

III.

Konanie na kasačnom súde, relevantné zistenia z administratívneho spisu

12. Prejednávaná vec bola dňa 13.02.2019 predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako súdu príslušnému na konanie a rozhodnutie podľa právnej úpravy účinnej k danému dňu. Na Najvyššom súde Slovenskej republiky bola vec náhodným výberom pridelená na rozhodnutie senátu 2S - sp.zn.: 2Asan/3/2019. Vzhľadom na skutočnosť, že vo veci boli zistené procesné nedostatky, spis bol vrátený správne súdu na odstránenie predmetných nedostatkov a následne bola vec zapísaná do príslušného registra pod sp.zn. 2Asan/11/2019. S účinnosťou ku dňu 01.08.2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) začal svoju právomoc vykonávať Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, pričom k tomuto dňu prešiel z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky výkon súdnictva vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.08.2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola preto zo zákonných dôvodov podľa predchádzajúcej vety náhodným výberom pridelená na rozhodnutie kasačnému senátu 4S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol, a to pod spisovou značkou, pod ktorou je vec vedená od odstránenia posledného procesného nedostatku vo veci - sp. zn.: 4Stk/8/2021.

13. Skôr ako kasačný súd pristúpil k vecnému preskúmvaniu podanej sťažnosti, verifikoval, či bola kasačná sťažnosť podaná proti rozhodnutiu, proti ktorému kasačná sťažnosť prípustná je (§ 439 SSP), či bola kasačná sťažnosť podaná oprávnenou osobou (§ 442 SSP) a či bola podaná včas (§ 443 SSP), pričom zistil, že tieto procesné predpoklady a podmienky v predmetnej veci splnené sú.

14. Pred rozhodovaním vo veci sa kasačný súd oboznámil s administratívnym spisom, z ktorého pre vec relevantné dôkazy, resp. skutkový stav - ustálil nasledovné:

a) prvé doručovanie rozkazu (január 2015) - Obálka - úradná zásielka - so službami „Doručenka“, „Doporučene“, „Do vlastných rúk“ a „Opakované doručenie“ - číslo listu: G., odosielateľ: žalovaný, adresát: kasačný sťažovateľ. Dátum podania zásielky: 20.01.2015. List vrátený žalovanému dňa 11.02.2015. Z doručky pritom vyplýva, že neúspešný pokus o doručenie s výzvou o opakované doručenie bol realizovaný dňa 22.01.2015. Opakované doručenie bolo realizované dňa 23.01.2015 a zásielka bola uložená na pošte dňa 23.01.2015. Predmet listu: „D/2015/566 MÝTO“

b) druhé doručovanie rozkazu (február 2015) - Obálka - úradná zásielka - so službami „Doručenka“, „Doporučene“, „Do vlastných rúk“ a „Opakované doručenie“ - číslo listu: G., odosielateľ: žalovaný, adresát: kasačný sťažovateľ. Dátum podania zásielky: 24.02.2015. List vrátený žalovanému dňa

18.03.2015 (doručenie listu žalovanému: 20.03.2015). Z doručky pritom vyplýva, že neúspešný pokus o doručenie s výzvou o opakované doručenie bol realizovaný dňa 26.02.2015. Opakované doručenie bolo realizované dňa 27.02.2015 a zásielka bola uložená na pošte dňa 27.02.2015.

15. Kasačný súd v tejto súvislosti dopĺňa, že iné listiny tvoriace administratívny spis nepovažoval za relevantné pre účely rozhodovania o podanej kasačnej sťažnosti, keď je zrejmé, že materiálnou stránkou veci (naplnenie znakov skutkovej podstaty správneho deliktu) nebolo predmetom konania ani na krajskom súde, keďže žaloba bola krajským súdom odmietnutá pre nedostatok aktívnej legitimácie na strane sťažovateľa. Žaloba nebola vecne zamietnutá, ale procesne odmietnutá, čo nepochybne determinuje aj nadväzujúce kasačné konanie, a to aj prihliadajúc na dôvody kasačnej sťažnosti.

IV.

Súvisiaca právna úprava

16. Podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku (v znení účinnom v rozhodnom čase): „(2) Ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel.“

17. Podľa § 52 ods. 1 Správneho poriadku (v znení účinnom v rozhodnom čase): „(1) Rozhodnutie, proti ktorému sa nemožno odvolať (podať rozklad), je právoplatné.“

18. Podľa § 179 ods. 1 SSP „(1) Ak správnu žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom administratívneho konania malo konať (ďalej len „opomenutý účastník“), správny súd overí správnosť tohto tvrdenia a skutočnosť, či od vydania napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia neuplynuli viac ako tri roky, a ak sú tieto podmienky splnené, uznesením rozhodne, že orgán verejnej správy je povinný doručiť opomenutému účastníkovi vo veci vydané rozhodnutie alebo opatrenie.“

19. Podľa § 98 ods. 1 písm. e/ SSP „(1) Správny súd uznesením odmietne žalobu, ak e) bola podaná zjavne neoprávnenou osobou.“

V.

Právne názory kasačného súdu

20. Z vyššie uvedeného vyplýva, že sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namieta záver krajského súdu, že sťažovateľ nemal, resp. nemohol mať v súdnej veci postavenie účastníka konania (žalobcu) ako opomenutý účastník konania, čo vyplýva z toho, že rozkaz mu bol riadne doručený (cez náhradné doručenie). Z tohto dôvodu sa nemohol domáhať žalobou opomenutého účastníka konania dodatočného/d'alsieho doručenia tohto rozhodnutia správneho orgánu, keďže nespĺňal zákonnú podmienku účasti, a to, že mu rozhodnutie nebolo doručené (§ 179 ods. 1 SSP).

21. Sťažovateľ mal za to, že krajský súd pochybil, keď odmietol vo veci vykonať dôkaz navrhnutý sťažovateľom, a to vypočuť doručovateľku, ktorý výsluch by mohol - podľa názoru sťažovateľa - preukázať, že doručovanie nebolo realizované správne. Pochybenie v rámci doručenia by znamenalo, že rozhodnutie sa nestalo právoplatným a vykonateľným (a teda nemôže byť predmetom ani núteného výkonu).

22. V prvom rade považuje kasačný súd za relevantné poukázať na to, že rozkaz bol sťažovateľovi doručovaný dvakrát. Raz v priebehu mesiaca január 2015 a následne v priebehu mesiaca február 2015. Hoci sťažovateľ namieta zákonnosť oboch doručení, kasačný súd uvádza, že aj keby prvé doručenie vykazovalo vadu nezákonnosti (čo však podľa názoru kasačného súdu nevykazuje), prvé doručenie

rozhodnutia z januára 2015 je pre vec bezpredmetné. Právna bezpredmetnosť prvého doručenia vyplýva z toho, že počas tohto úkonu sa sťažovateľ nachádzal v zahraničí, a zrejme preto bolo doručovanie rozkazu realizované ešte raz (v mesiaci február 2015).

23. Kasačný súd mal preto za úlohu preskúmať, či boli správne závery krajského súdu o tom, že proces doručovania v priebehu mesiaca február 2015 bol uskutočnený lege artis, a teda že nastala riadna fikcia doručenia rozkazu (vrátane súvisiacich následkov - právoplatnosť rozkazu).

24. V tomto smere kasačný súd uvádza, že z administratívneho spisu - najmä z obálky viažucej sa k zásielke - č.: G.XXXXXXXXXXSK nevyplývajú žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali riadne doručenie zásielky prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s. tak, ako tento doručovací postup predpokladá § 24 ods. 2 Správneho poriadku. Takéto pochybnosti by mohli vzniknúť, napr. v prípade, ak by na doručení obálky, ktorá bola žalovanému vrátená (ako neprevzatá v odbernej lehote), chýbali relevantné dátumy preukazujúce postup doručovania. Na predmetnej obálke (doručenke) tieto dátumy nielenže nechýbajú, ale sú aj riadne čitateľné.

25. Len pre úplnosť kasačný súd uvádza, že uvedené platí rovnako aj vo vzťahu k obálke zásielky, ktorou sa rozkaz doručoval prvýkrát (január 2015), keď aj z tejto doručenky vyplýva, že v rámci doručovania zásielky boli realizované dva pokusy o doručenie (prvý a náhradný) a až následne bol list uložený na pošte.

26. V súvislosti s dokazovaním v predmetnej veci kasačný súd uvádza, že k žalobe bol pripojený list, ktorým sťažovateľ žiadal Slovenskú poštu, a.s. - pob. Q. o údaje o doručovateľke, ktorá mala rozkaz sťažovateľovi doručovať. Zo súdneho spisu však nevyplýva, či bol tento list vo vzťahu k Slovenskej pošte, a.s. naozaj expedovaný, resp. doručený. Navyše, aj keby bol, kasačnému súdu sa javí ako správne, že poštový podnik túto žiadosť vecne nevybavil, keďže by tým poskytol osobné údaje o svojom zamestnancovi tretej osobe, čo by mohlo predstavovať rozpor s objektívnym právom. Týmto listom - ak by aj následne bol poštovým podnikom vybavený - by však žalovaný krajskému súdu, resp. kasačnému súdu neposkytol dôkaz, ktorým by vyvracal správnosť doručenia rozkazu, ale len osobné údaje poštovej doručovateľky, ktorá sa údajného pochybenia (podľa názoru sťažovateľa) mala dopustiť a ktorá následne mala byť vypočutá.

27. V tejto súvislosti však kasačný súd uvádza, že považuje za nepochopiteľné, že kasačný sťažovateľ s cieľom vyvrátiť zákonnosť (správnosť) doručovania rozkazu neuplatnil iný úkon, ktorý by bol na tento účel dôvodný, a to reklamáciu doručenia listu/rozkazu (podľa Reklamačného poriadku Slovenskej pošty, a.s.). Slovenská pošta, a.s. by totiž v rámci riešenia takejto reklamácie verifikovala celý procesný postup doručovania (vrátane druhého pokusu o fyzické doručenie listu). Oprávneným na uskutočnenie takéhoto reklamačného úkonu je pritom nielen odosielateľ, ale aj adresát listu (t.j. sťažovateľ).

28. Skutočnosť, že sťažovateľ namiesto reklamácie doručenia zásielky u Slovenskej pošty, a.s. zisťoval totožnosť doručovateľky pôsobí ako pochybenie sťažovateľa, ktorý sa uvedeným spôsobom dostal do dôkaznej núdze, keď k podanej žalobe nebol schopný pripojiť listinné dôkazy, ktoré by jeho tvrdenie odôvodňovali, ale len list, ktorým (údajne) požiadal Slovenskú poštu, a.s. o osobné údaje doručovateľky.

29. Kasačný súd má za to, že ak sa sťažovateľ domnieval, že doručenie rozkazu neprebehlo správne a v súlade s požiadavkami § 24 ods. 2 Správneho poriadku, mal uplatniť reklamačný postup Slovenskej pošty, a.s. na preukázanie tejto skutočnosti vo vzťahu ku krajskému súdu, čo však neurobil.

30. V tomto zmysle je potrebné doplniť, že aj vykonanie navrhnutého dôkazu (výsluch poštovej doručovateľky) sa kasačnému súdu javí ako účelový, resp. nehospodárny a neúčelný, keďže je takmer vylúčené, aby si poštový doručovateľ s odstupom cca 3 rokov pamätal doručovanie konkrétnej zásielky konkrétnemu adresátovi (vrátane takých detailov ako je realizácia opakovaného pokusu o doručenie). Časový úsek troch rokov pritom kasačný súd definoval ako časový úsek medzi druhým

doručovaním rozkazu a podaním žaloby na krajský súd, pričom je nepochybné, že aj keby k výsluchu doručovateľky došlo, bolo by to ešte neskôr.

31. Na strane druhej, listinné dôkazy založené v spise (konkrétne obálky, v ktorých bol rozkaz doručovaný) poskytujú dôkaz o tom, že proces doručovania bol realizovaný správne (vrátane druhého pokusu o doručenie) a tento skutkový a právny stav sťažovateľ nevedel vyvrátiť, ale ani len legitímne spochybníť (napr. výstupom z reklamačného konania u doručovateľa - Slovenská pošta, a.s.).

32. Bez ohľadu na vyššie uvedené, kasačný súd poukazuje na to, že v rámci konania pred správnymi súdmi sa dokazovanie v zásade nerealizuje.

33. Podľa § 119 ods. 1, veta druhá SSP, vykonanie dokazovania je na zväžení správneho súdu („Správny súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia alebo na rozhodnutie vo veci.“), čo vyplýva aj z § 121, veta druhá SSP - „Správny súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.“.

34. Podľa § 120 písm. a/ SSP, správny súd nie je viazaný skutkovým stavom zisteným orgánom verejnej správy a môže sám vykonať dokazovanie, ak a) to považuje za nevyhnutné na rozhodnutie vo veci. Ako to však vyplýva z odôvodnenia uznesenia krajského súdu (najmä odseky 9., 12., 14. a 15. uznesenia), krajský súd nepovažoval dokazovanie za relevantné, keď dospel k záveru, že rozkaz bol sťažovateľovi riadne doručený, a teda absentuje na jeho strane splnenie podmienok pre aktívnu legitimáciu v súdnej veci.

35. Kasačný súd neidentifikoval v rozhodnutí krajského súdu, ako ani v súdnom, resp. administratívnom spise okolnosti, ktoré by správnosť záverov krajského súdu negovali.

36. Kasačný súd uzatvára, že v administratívnom spise je založený listinný dôkaz, z ktorého vyplýva, že rozkaz (rozhodnutie správneho orgánu) bol sťažovateľovi riadne doručený (podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku - cez inštitút fikcie doručenia - list s podacím číslom: G.).

37. Z tejto listiny vyplýva, že vo veci boli realizované dva pokusy o doručenie rozkazu a až následne bola zásielka uložená na poštovú prepravu (a následne nastala fikcia doručenia), ako aj že pred podaním žaloby na krajský súd sťažovateľ ako oprávnený subjekt nereklamoval doručovací proces u Slovenskej pošty a.s. (a to ani v súvislosti s podaním žaloby), čím by mohol preukázať nesprávnosť doručenia rozkazu.

38. Nakoľko krajský súd nebol vo veci povinný uskutočniť výsluch poštovej doručovateľky (§ 119, druhá veta - SSP, § 120 písm. a/ SSP, § 121 písm. a/ SSP), pričom je možné predpokladať, že s odstupom viac ako 3 rokov je takmer vylúčené, aby si poštový doručovateľ pamätal doručovanie konkrétneho listu konkrétnemu adresátovi, a teda že by tento dôkaz bol spôsobilý znegovať dôkaznú silu listinného dôkazu tvoriaceho súčasť administratívneho spisu, t.j. takýto dôkaz sa aj kasačnému súdu javí ako nehospodárny a neúčelný, a to najmä v prípade, ak sťažovateľ na podporu svojho tvrdenia o nesprávnom doručení rozkazu neobstaral dôkazy, ktoré obstarat' mohol, a to už pred podaním žaloby (reklamácia doručenia zásielky priamo u Slovenskej pošty, a.s.).

39. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam, dospel kasačný súd k záveru, že kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. f/ SSP vo veci daný nie je.

40. Kasačný súd dopĺňa, že dokazovanie podľa jednotlivých ustanovení SSP je vo veci sťažovateľa, resp. pri tomto type žaloby (žaloba opomenutého účastníka) dôvodné primárne na preukázanie toho, že sťažovateľ mal mať postavenie účastníka konania (avšak fakticky ho v správnom konaní nemal), resp. na to, aby bolo v konaní preukázané, a to najmä administratívnym spisom, že mu rozhodnutie nebolo doručené. V súdnej veci však krajský súd nemal pochybnosti o tom, že žalovaný so sťažovateľom ako s účastníkom konania konal (t.j. status účastníka konania mu priznal), ako ani v tom, že mu

rozhodnutie doručil (cez inštitút náhradného doručenia podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku) - tak, ako je to uvedené vyššie v tomto uznesení.

41. V tejto súvislosti poukazuje kasačný súd na to, že hoci bola žaloba sťažovateľa ako opomenutého účastníka podaná včas (v posledný deň 3-ročnej lehoty), sťažovateľ sa o rozhodnutí žalovaného dozvedel cca 1 rok pred tým ako podal na súd žalobu vo veci (čo vyplýva z jedného z podaní sťažovateľa založeného v administratívnom spise), pričom ani za toto obdobie jedného roka nezískal dôkazy, ktoré by preukazovali ním tvrdené pochybenie v rámci doručovania rozkazu, keď z administratívneho spisu vyplýva opak (t.j. že doručenie rozkazu bolo riadne realizované).

42. Pre úplnosť kasačný súd uvádza, že sťažovateľ vo veci uplatnil aj dva osobitné nástroje právnej ochrany podľa Správneho poriadku, a to podnet na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania (podľa § 65 a nasl. Správneho poriadku) zo dňa 22.02.2017 a návrh na obnovu konania (podľa § 62 a nasl. Správneho poriadku) zo dňa 19.03.2018. Podnet o preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania bol príslušným správnym orgánom vyhodnotený ako nedôvodný. Konanie o návrhu na obnovu konania bolo prerušené rozhodnutím žalovaného zo dňa 07.08.2018 - „do doby, kým Krajský súd Trnava nerozhodne o žalobe vedenej pod č. 20S/5/2018-22“. Kasačný súd nemá vedomosť o tom, či sa vo veci podaného návrhu na obnovu koná, resp. či v tejto veci bolo rozhodnuté. V návrhu na obnovu konania však sťažovateľ údajné pochybenie v doručovaní rozhodnutia správneho orgánu nenamietam, pričom podľa § 62 ods. 1 písm. c/ Správneho poriadku je možné identifikovať na obnovu konania aj nasledovný dôvod: „nesprávnym postupom správneho orgánu sa účastníkovi konania odňala možnosť zúčastniť sa na konaní, ak to mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní“. V rámci podnetu na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania, ako ani v návrhu na obnovu konania sťažovateľ nenavrhol dôkazy, ktorými by mali alebo mohli byť znegované dôkazy založené v administratívnom spise riadne preukazujúce doručenie rozhodnutia správneho orgánu podľa § 24 Správneho poriadku.

43. V súvislosti s kasačným dôvodom podľa § 440 ods. 1 písm. j/ SSP kasačný súd uvádza, že tento sa na súdenu vec neaplikuje. Dôvod kasačnej sťažnosti vymedzený v § 440 ods. 1 písm. j/ dopadá na prípady, keď žalobca (sťažovateľ) nesúhlasí s procesným rozhodnutím krajského súdu, ktorým odmietol jeho podanie, ktoré sťažovateľ ako podávateľ v správnom súdom stanovenej lehote neopravil ani nedoplnil a pre tento nedostatok nie je možné v konaní pokračovať. Dôvod kasačnej sťažnosti podľa § 440 <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqge2v6mjmjwgixhaylsmftxeylgfu2dima>> ods. 1 písm. j/ SSP je voči ostatným dôvodom sťažnosti dôvodom špeciálnym. Práve špeciálny dôvod (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP) bol pritom sťažovateľom aj riadne uplatnený v kasačnom konaní a tomuto dôvodu sa kasačný súd aj extenzívne venoval v tomto odôvodnení.

44. Z vyššie uvedených dôvodov dospel kasačný súd k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa je nedôvodná v celom rozsahu, t.j. ani jeden kasačný dôvod uplatnený sťažovateľom nie je spôsobilý vyvolať záver o nesprávnosti rozhodnutia krajského súdu (v rozsahu sťažnostných bodov).

45. O trovách konania rozhodol kasačný súd tak, že ani jednému účastníkovi konania ich náhradu nepriznal, keď sťažovateľ nebol v kasačnom konaní úspešný, a to ani čiastočne (§ 167 ods. 1 SSP) a na strane žalovaného neboli identifikované okolnosti, ktoré by priznanie trov konania odôvodňovali (§ 168, druhá veta - SSP).

46. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu n i e j e príпустný opravný prostriedok.